

EL BE NEGRE: Betum, força betum! Que no vegia que tinc les potes rosses.

ANY I. - N.º 5. ~ RED. I ADM.: CORTS CATALANES, 635, 1º - TELEF. 22966. - BARCELONA ~ 18 JULIOL 1931 - PREU 15 CTS.

L'ACTUALITAT : el comiat

Marxen els nostres diputats, cap a Madrid. Potser no hi van amb la pompa que havien somniat de bell antuvi. Les crítiques dels altres —les insídies com diu L'Opinió— i el to democràtic de les Corts espanyoles, els han fet rectificar. I com més modestament hi van, més s'enduen el cor del poble.

Durant el viatge potser els haurà vagat d'examinar llur actuació pretèrita i de planejar més reflexivament la d'ara. Fins avui, l'Esquerra no s'ha acreditat pas de massa diplomàtica. Una simple revisió de fets ho posa ben clar.

Començarem per implantar la República catalana. Al cap d'alguns

dies, no gaires, l'enterràvem i de les seves cendres renaixia la Generalitat. El Govern, ens ho recompensà prometent-nos que presentaria a les Corts, com a cosa pròpia, l'Estatut votat pels catalans, i els nostres ministres restaren a Madrid. Què hi havien de fer aquests ministres? Havien de realitzar una tasca ferma i àgil: en lloc d'això, ben aviat notàrem que les comunicacions entre la Generalitat i els ministres catalans i entre aquests i Madrid, eren tallades per migrats personalismes o per la desídia. Ni en Marcellí Domingo, ni en Nicolau, ni l'Esquerra van estar a l'altura de les circumstàncies. En

compte de guanyar simpaties, vàrem perdre'n moltes.

Mentrestant, a Madrid no badaven. El projecte de Constitució, la mediatització d'En Nicolau per Lerroux, la fallida del Banc de Catalunya, la negativa a l'Ajuntament barceloní, l'assalt contra el Mercat lliure de valors, retrunyiren, a tall de canonades, damunt de les il·lusions catalanes. Cuità a mobilitzar-se En Companys, mogué aldarull telefònic el Sindicat Unic, corregueren a Madrid Carner i Hurtado i Campalans: molt bé, molt bé, però fins ara cap ministre no ha fet chor a les declaracions, cànvidament optimistes del senyor Hurtado. Cos-

tarà molt de guanyar la batalla. Hem perdut un parell de mesos, durant els quals calia conquerir posicions, dividir els contraris i fer la traveta, habilitosament, als atacs que En Prieto i companyia preparaven.

Diputats de Catalunya: d'ara endavant, més diplomàcia. Pareu les xarxes. Procureu que ells diguin si ens estimen o no, i fins a quin punt. Puniu, no amb retòriques, sinó amb fets, llurs deslleialtats. Sigueu discrets, però enraoneu sovint amb el vostre poble. No enfondiu les nostres divisions... Ja ho veieu: el Dic és tan bona persona que voldria que guanyéssiu.

El tren dels diputats de Catalunya arrenca, en mig d'ovacions delirants, cap a Madrid.

L'ESTATUT DE CATALUNYA

Les seves qualitats, les seves errades i la necessitat de votar-lo

Amb una modèstia exemplar, que indubtablement produirà mal efecte a Madrid, *L'Opinió* encapçala talment l'Estatut de Catalunya: "Projecte de Constitució espanyola: segle XIX. Estatut de Catalunya: Europa, 1931". Us sembla hàbil de marcar tan obertament una contradicció entre Barcelona i Madrid, poques hores abans d'iniciar el Congrés les seves tasques? I sobretot, de fer-ho amb aquest to de suficiència? No és un secret per a ningú que molts dels homes de l'Esquerra Catalana, poden aprendre quelcom en modernitat i en veritable cultura dels polítics redactors o inspiradors del Projecte de Constitució. Més valdria que deixant de banda els gallarets moderníssims, discutissin objectivament i modesta, qui té raó. És l'únic camí viable, si pretenen, com tots desitgem, de triomfar en les Constitucions.

En el fons d'aquest error de tàctica, hi ha, però, una veritat: els projectes són contradictoris. Més contradictoris, potser, del que es creu *L'Opinió*. I cal deplorar-ho. Avui la imaginació i el cor de Catalunya se senten atrets per les rutes misterioses que poden conduir a una Catalunya digna i a una Espanya nova. Ens consola de veure preterits els anhels de venjança de constatar que emmudeix la crítica d'actituds que no poden tornar, i que s'obre pas la voluntat creadora, atida i dirigida per aquests projectes. I per això mateix, lamentem llur oposició, i ens demanem si no hauria estat possible d'agermanar-los.

Veurem, primer, on radica la

Contradicció entre els dos projectes

en ço que afecta el problema català. No es tracta purament d'una discrepància en l'amplitud de les facultats, sinó d'un concepte absolutament divers de l'autonomia.

Segons el Projecte de Constitució espanyola, autonomia vol dir *sobirania plena* de la regió, en totes les atribucions, per cert migradíssimes, que li puguin ésser reconegudes. Per a l'Estatut, autonomia significa sobirania plena en certes facultats i sobirania purament executiva en moltes d'elles: "Correspon a la República la legislació i a la Genera-

litat l'execució en les funcions següents: Legislació penal, mercantil, obrera i processal; ferrocarrils, canals i obres públiques d'interès general; regisme i concessió de l'aprofitament del riu Ebre; línies d'electricitat d'interès general; segurs generals i socials; recaptació de tributs i monopolis de la República; legislació de mines, caça i pesca; propietat literària, industrial i artística; regisme de premsa, associacions, reunions i espectacles; dret d'expropiació; pesos, mesures, i control de metalls preciosos".

En virtut d'un concepte d'autonomia idèntic al del Projecte de Constitució (Autonomia = sobirania plena), Catalunya demana, com és lògic, tot el que hauria pogut obtenir mitjançant el Projecte de Constitució i algunes altres atribucions; per exemple: la legislació i execució de tota mena d'obres públiques d'interès no general, els tribunals, els telèfons, la radiodifusió, etc. Però com si pressentís la dificultat d'obtenir de les Corts, les facultats esmentades en l'anterior paràgraf, l'Estatut inventa un nou concepte d'autonomia (Autonomia = execució) i damunt d'aquesta troballa basteix un Estat català, si no tan complert, ni de molt, com el somniat per Macià, tanmateix força vistent.

Potser ens diran poc patriotes perquè plantegem l'afer amb tanta nuesa. Nosaltres considerem, per convicció i per la mica d'experiència que tenim, com el més alt i més eficaç patriotisme, el culte i la vulgarització de la Veritat. Discutim ara, si us plau, l'encert d'una semblant estratègia.

Inconvenients d'una autonomia executiva

No per antipatia a l'Esquerra, ni menys encara per llagoteria envers Madrid, ens creiem obligats a declarar que el veritable concepte d'autonomia, l'únic admissible dignament, el propugnat per En Prat de la Riba, és la sobirania plena. Una nació no pot acceptar encàrrecs, com un petit infant a qui convé educar. Catalunya és prou gran i prou culta per legislar i executar el que calgui i per acceptar la responsabilitat total d'allò que dugui a terme. I ni a Catalunya ni a Espanya és conve-

nient que els catalans escamotegin llurs fracassos executius, amb la mala legislació espanyola, o que els espanyols deplorin la mala execució catalana de les lleis per ells dictades.

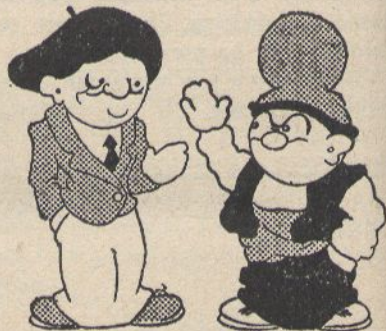
Altrament, la cosa es complica i empitjora per les solucions que l'Estatut proposa, en cas de conflicte. Partiu de la base que serien freqüents les pica-baralles. Catalunya s'empara de la majoria de contribucions directes, precisament per tal de realitzar obres d'encàrrec, i l'Estat espanyol ens obligaria sovint a despendre bella part d'aquests diners en obres potser molt convenients per a Espanya, però ben poc interessants per a la nostra terra. Suposeu que ens negàvem a executar un Ferrocarril de Lleida a León, legislat per les Corts espanyoles, i preferíem esmerçar els cabals en carreteres que ens junyissin a València o al Roselló: ens dirien separatistes. No cal insistir: hi hauria conflictes a dojo. Sabeu, qui els resoldria? Una comissió paritària, formada per un nombre igual de catalans i de castellans? Respon l'Estatut: "Les qüestions de competència entre les autoritats judicials i administratives de la República i les autoritats judicials i administratives de la Generalitat de Catalunya, seran resoltes pel Tribunal Suprem de la República." I afegeix: "Les qüestions de jurisdicció, promogudes per dues lleis antitètiques, seran dirimides per un tribunal format per dos magistrats del Tribunal suprem de la República, designats pel president d'aquest tribunal, i dos magistrats del més alt tribunal de Catalunya, nomenats pel seu president, i presidit per una persona de màxima autoritat, designada pel President de la República." Resultat: que els conflictes de competència serien dirimits, gairebé sempre, contra Catalunya; i els de jurisdicció compararien davant d'un tribunal, molt bonic literàriament, però que en la pràctica no sabria de què va, no s'entendria de feina i es decantaria, sempre que convingués, a favor de l'Estat: una segona edició del compromís de Caspe.

La solució veritable

no es pas l'assenyalada per l'Estatut català. Cal acceptar el concepte clàssic d'autonomia i demanar tots aquells serveis que poguem

realitzar amb èxit i tots els mitjans que ens calguin per a dur-los a bon terme. Si alguna atribució ens és negada, caurà sobre les Corts la responsabilitat i ens reservarem el dret preciós de la crítica. Si alguna no ens convé per ara, esperem a demanar-la: no vindrà pas de cinc anys. Tot, menys explotar la candidesa popular i cridar el mal temps amb autonomies purament executives.

Tard o d'hora, vindran rectificacions per ambdues bandes. La República hauria d'eixamplar el radi

ELS ESTATUTS

—Et sembla que ens l'aprovaran, Goñi?

—Ai, Tòful, tinc por que ens el deixin per a setembre.

de les atribucions regionals, renunciar a l'esperit provincialesc, i esborrar aquella frase antipàtica: "El Estado no podrá nunca desprenderse de las facultades *inalienables e indelegables*, relativas a las siguientes materias", i Catalunya ha d'ésser prou serena i conscient per acceptar una autonomia, més o menys extensa, però amb totes les conseqüències, amb íntegra responsabilitat.

A despit de veure-ho així, DIC recomana als seus amics i delegats que votin plebiscitàriament l'Estatut. El nostre vot no significarà pas plena adhesió: serà una primària afirmació de catalanitat i de companyonia social. Què hi farem, si l'Esquerra, tractant-nos com a criatures, ens ha ocultat fins a darrera hora el programa de l'excursió? Ha estat prou discreta, almenys, per no suscitar problemes que poguessin dividir els catalans. Oblidem momentàniament les reserves que hem esmentat i votem per Catalunya.

Els delegats del DIC

**presenten al Govern central les signatures
contra l'expulsió dels religiosos**

Quan el número present surti al carrer, els més ardits treballadors de la nostra organització DIC seran a Madrid a presentar al Govern provisional de la República, tots els plects de les 205.000 signatures que vàrem recollir d'entre els diferents pobles de Catalunya com a protesta contra els acords d'alguns Ajuntaments atemptatoris a la vida de les ordes religioses.

Més encara hauria pujat la suma de les damunt dites signatures, si ben conegudes circumstàncies no haguessin privat de temps i de llibertat d'actuació. Bon punt començarem la campanya, els nostres adversaris se'n adonaren i desplegaron en diverses formes

i amb diferents mitjans una formidable contraofensiva. Ells coaccionaren amb amenaces la gent humil; en altres indrets apedregaren els propagandistes; en d'altres intentaren d'assaltar els nostres vehicles; ens amenaçaren amb linxar-nos i tot. A Manresa, l'alcalde vaticinà conflictes socials si no desistíem de la nostra comesa.

Però 205.000 signatures, estampades lliurement, signifiquen quelcom. Elles enquadren, segons divisió per poble i contrades, i segons condició, sexe, i estament de llurs signants, tot un sector respectable d'opinió, que, malgrat de tota la furor demagògica, es manifestà gelosa de les

prerrogatives d'aquella llibertat i d'aquella democràcia, que va fer gran Catalunya durant els dies més esplendorosos de la seva història, que constitueix la més soberguejant executòria de les Democràcies avançades del món, i que encara novament farà gran i sobirana la nostra terra.

Ni el triomf aclaparador de les esquerres en les darreres eleccions, lleva força i significació al nostre moviment plebiscitari. Els sotracos penetrants que obren totes les revolucions, produeixen ensams desviacions en el seny i arrauxaments en la voluntat, les quals expliquen l'addeveniment de l'Esquerra com una torrentada. Aquesta, però, per

assegurar-se el triomf, si en un cantó arborà amb tota encèsor la flama de l'anticlericalisme, en d'altres va fer-la ocultadissa i desplegà a l'aire només la senyera de la Llibertat. I per la llibertat de tot-hom, i per la llibertat particularment de Catalunya, la gent va votar.

En pro de la llibertat són els vots dels 205.000 signants. Res més que per la llibertat: per aquella llibertat que, com hem dit més amunt, va fer gran Catalunya un temps, i fa grans avui les Democràcies més avançades del món. I tenim tota la fe encara que imperarà altre cop a Catalunya i novament la farà gran.

Diògen no troba l'«Home»

Diu que l'altre dia, Diògen, es comprà una pila Lot i altra vegada reprengué el seu interromput camí a la recerca de l'«home».

Diògen s'ha fet molt vell d'ençà que no havia estat a la terra, ha trobat molts canvis, molts invents i moltes modificacions, però res no li ha proporcionat el mitjà de trobar l'«home», cercat endebades. I el pobre Diògen al qual ni les teories d'Einstein han aconseguit d'atabalar, resta esmaperdut davant el fracàs que representen tants anys de recerques, sense èxit.

Ell prou mira i escorcolla; però l'«home», malgrat la potència de la seva Lot i la finor de la seva vista, no surt.

El dia de la «moixiganga» de les banderes, vàrem trobar-lo en plena Rambla.

—Ai carat! senyor Diògen, vostè per aquesta terra?

—Si miri, ja ho pot veure. Buscant un home, vaig passant la vida, el millor que sé...

—Ai carat, carat! No el feia pas

per aquí. ¿I què, no l'ha trobat encara?

—Fugi home, fugi! Si és més fàcil de trobar una agulla en un pa-

ller! Ja veu si n'he tingut d'homes al meu davant durant les meves rutes, però cap no ha reunit les virtuts i les condicions que ha de tenir aquell al qual jo digui «Tu ets un «home»!»

—No es desesperi Sr. Diògen,—responguérem nosaltres,—pensi que mentre hi ha vida, hi ha esperança!...

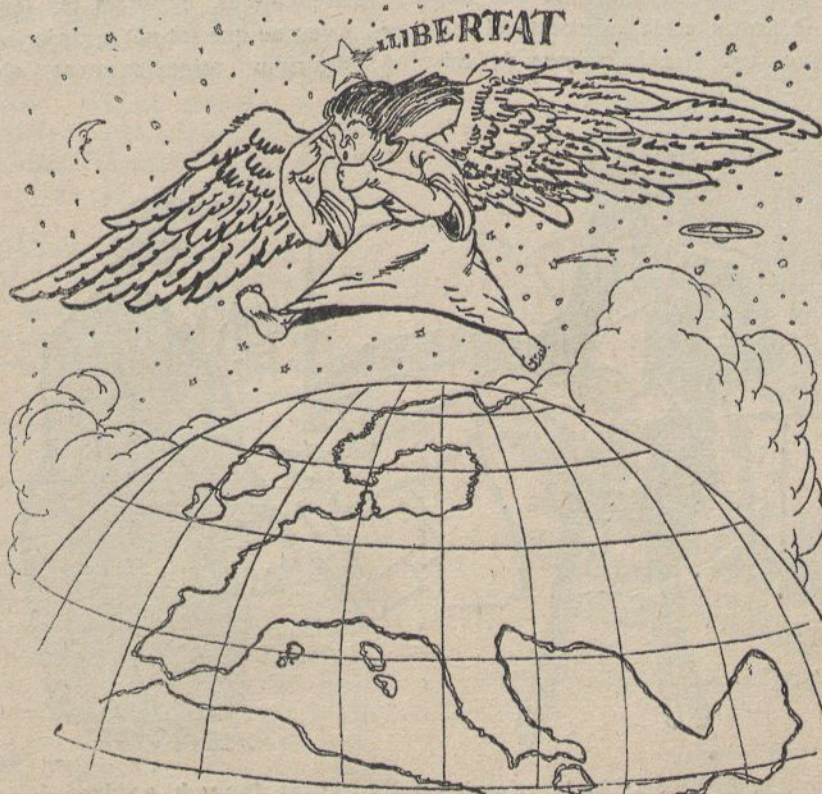
Caminant, caminant i tot comentant els esdeveniments del dia, arribàrem davant d'una casa de ràdio, en la qual un potent altaveu engegava les paraulades més mascles i vibrants del discurs més oratòric que mai hagin pogut escoltar les oïdes humanes.

Diògen es deturà en sec:

—Calli,—digué,—Quina cosa més extraordinària!!.....

I el pobre filòsof s'anà entusiasmant. Però, ben aviat es desenganyà. El llautó fulgia sota la paragrafada militar: amb un gest displicent, llançà la pila en terra.

I sabem de bona tinta que Diògen ha renunciat, per sempre, a trobar l'home veritable. PETRITXOL.

¡Ai la mare, no sé pas on aterritzar!

El problema del Mercat Lliure de Valors reclama una solució definitiva

Els fets d'aquests dies

Un Consell de Ministres, a proposta del Sr. Prieto, acordà suspendre les operacions del Mercat lliure de Barcelona. L'ordre fou cursada pel Delegat d'Hisenda de la província i traslladada, per ofici, a la Junta del Mercat, la qual donà a tots els socis les prescripcions necessàries perquè s'abstinguessin, en absolut, operar.

Això ha produït la paràlització de la vida bursàtil. Durant aquests dies, en què únicament els Agents de Canvi i Borsa han pogut operar i en què els socis del Mercat han fet vaga, la Borsa ha decaïgut en tal forma que per primera vegada s'ha posat al nivell de la melangiosa Borsa madrilenya. Si aquest era l'objectiu del ministre, cal reconèixer que l'ha assolit.

Des dels primers moments la Junta es mobilità. Visità el Governador, trameté delegats a Madrid, exposà davant de les autoritats i del públic els greus perjudicis materials que originava la inaudita disposició dictatorial. El Mercat lliure és l'únic mercat nacional per al valors industrials. Injuriar-lo amb tan poca delicadesa, equival a agredir la Catalunya comercial i industrial, i per tant, a crear un ambient de discòrdia i venjances que perjudicarà a Espanya, en aquests moments que semblen exigir de tot-hom pau i optimisme per tal d'aixecar la tremenda depressió de canvis.

La campanya continua mentre escriu aquestes línies. El Govern ha accedit a reobrir provisionalment i sota la batuta d'un Inspector el Mercat lliure, i sembla que serà acceptat aquest compàs d'espera.

L'actitud del senyor Prieto

Abans de donar la nostra modestíssima opinió sobre l'afer, volem declarar ben explícitament la que ens mereix l'actual Ministre d'Hisenda. L'ordre, tan radical, de suspensió del Mercat lliure, cau de ple dins la categoria de les noves alarmistes i pertorbadores que el Govern havia promès castigar severament. Això sol, ja era prou per a no dictar-la. Però, altrament, quin motiu ha impulsat el Ministre a una determinació tan greu com rà-

pida? Molts, relacionant-la amb la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya, diuen que el senyor Prieto ha volgut donar un cop de gràcia a la nostra economia i dividir-ne els elements per fer impossible l'arranjament definitiu, entrevist per l'Estatut. Nosaltres —hem de dir-ho francament— hi veiem una revenja personal contra la Banca catalana. En Prieto no deixa d'ésser la mà dreta de l'Echevarrieta; porta de Bilbao estant afers de solvència molt dubtosa, i ha trobat en la creixent importància de la nostra banca, una competició, i un obstacle per a la realització de certs negocis que ell somniava pròdigs en beneficis i que li han costat disgustos considerables.

Tot el que hom ha estampat contra l'actual Ministre; els insults, la tabola, els impropis suscitats per la seva dictadura: les declaracions serioses, censurant l'actuació d'un home que en arribar al Ministeri declarà no entendre-hi res i prometé que cercaria el consell de persones enteses i que obraria amb bona fe i amb consciència estricta; tot, hem de reconèixer que expressa la indignació unànim del poble contra el destructor de la seva economia. No podem afegir res de nou, a l'encertada crítica d'aquests dies.

La solució definitiva

Però, després de deixar ben clara la nostra posició respecte al ministre, ens sembla urgent de cri-

dar l'atenció sobre la necessitat de no donar-nos per satisfets amb solucions superficials i de procurar un arranjament que proporcioni harmonia i solidesa a l'economia catalana.

Abans de produir-se aquesta suspensió, àdhuc abans de triomfar el règim republicà a Espanya, el plet entre socis del Mercat lliure i Agents de Canvi i Borsa s'havia manifestat moltes vegades, en forma de petites discòrdies. I mentre no arribem a un règim de concòrdia interior, ens exposem a la repetició dels últims fets, desagradables i pertorbadors.

Voldríem col·locar-nos en situació imparcial. Reconeixem, d'una banda, la importància que tenen els Agents de Canvi, col·legiats amb una fiança que per a cap altre càrrec exigeix l'Estat, vertaders notaris en matèria econòmica que proporcionen, a qualsevol país civilitzat, l'únic mitjà per a legalitzar normalment les operacions bancàries. Però davant d'ells, no oblidem que s'aixeca fins una alçària immensament superior, la força dels Banquers, dotats d'aquell prestigi que només poden proporcionar el control de grans reserves i la funció tradicional de regir els capitals. I tots aquests Bancs, i els corredors que hi viuen a l'entorn, havien d'ésser definitivament empresonats pel General en cap de les finances espanyoles.

Aserenem-nos, mesurem les forces, i veureu que tot pot arranjar-se si destriem minuciosament els

drets i els deures de cadascun dels càrrecs (Agent, Banquer, Corredor). Càrrecs compatibles segons i com, però del tot contradictoris si treballen com ho han vingut fent aquests darrers temps.

Ni els Agents han d'actuar com a banquers, i cal concedir que ho han fet muntant establiments al centre de la ciutat i lliurant-se a afers d'indole perfectament bancària; ni els Bancs han d'afiançar agents i transformar els notaris imparcials de la fe bursàtil en dependents d'una determinada raó social. Burlant la llei, ni els uns ni els altres no anirem enlloc. Cal que l'Estat, sigui català, sigui espanyol, precisi d'una vegada els drets i les obligacions. Si anem a casa d'un procurador o d'un notari, i el motiu que ens hi porta no pertany a la seva jurisdicció, ens adreça a l'advocat; i vice-versa. Mai l'un no usurpa a l'altre cap dret ni benefici. Es compeneten i s'ajuden des de l'inici d'un plet fins que surten del Palau de Justícia deixant resolta la qüestió que els uní i que a tots ha proporcionat guanys.

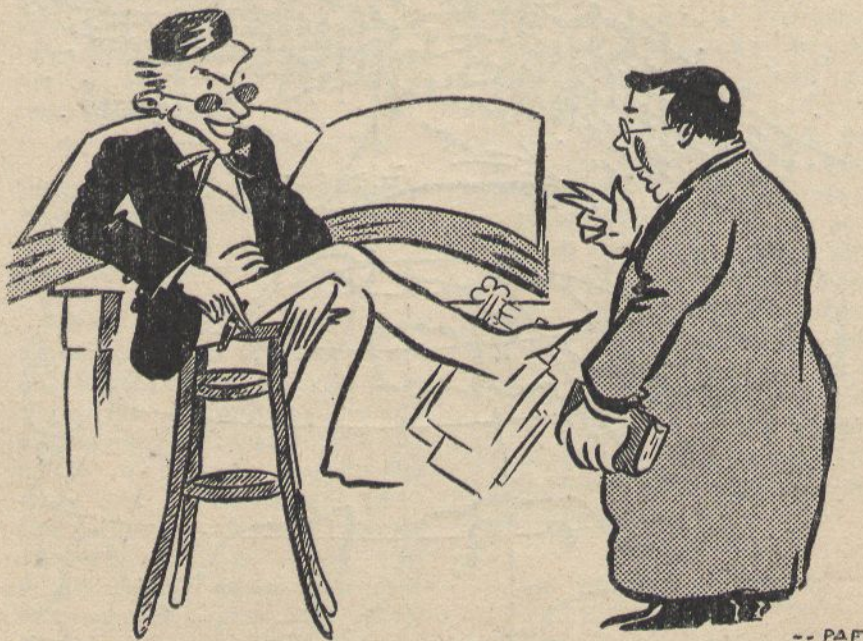
Els corredors de Borsa, jugadors a termini, dins llur mercat estatuït d'acord amb Banquers i Agents, no trobarien obstacle de cap mena per a seguir desenrotllant llur activitat de doblistes. I treballarien amb més gran profit dins un ambient de cordialitat, els afers complexos que tan sovint se'ls presenten.

Invoquem el bon sentit

En aquesta hora de pànic i confusió, nosaltres que encara que modestos estimem el Mercat lliure amb una devoció gairebé familiar, ens permetem aixecar la veu de pau, de serenitat, de pacte interior entre els que no som pas enemics per naturalesa, ans companys d'ofici. La guerra no porta profit a ningú. Bastim un edifici que no pugui ésser enderrocat per qualsevol Ministre, enemic de Catalunya i coneixedor de les nostres discrepàncies.

JOSEP M.ª TUSQUETS.

Ex-Comandante Franco,
Ex-Capitán Sediles,
Ex-Comandante Jiménez,
Ex, ex, ex!

L'EMPLEAT: Amb tot això del divorci les dones hi perdran. Ara són de «plantilla» llavors seran «temporeres».

J. Stalin, autor i realitzador del Pla quinquennal.

El pla quinquennal

de J. Stalin.

Confesem que les onades de literatura russa, que envaeix les terres peninsular, des de la desaparició de la Dictadura, tot just han tocat els llindars de la nostra biblioteca. Només, Lenin, Trotski i alguns altres ja abans d'ella, l'havien visitada. I suara Stalin, amb el seu llibre sobre el pla quinquennal. No podem dissimular la nostra animadversió contra d'ells. Esperits torturats, febrosos, enroentits, d'esperit revolucionari, omplen els seus llibres d'exageracions sospitoses. I a l'horitzó oposat, aquells que podríem dir-ne els contra-russos, endeiriats a acumular tota mena de blasmes i malediccions. I si bé mai no hem sabut desinteressar-nos del drama vivíssim del poble rus, sovint ens ha escamat el que l'excés de documentació ha servit si per cas per augmentar la desorientació i el confusionisme.

Cal exceptuar d'uns tals autors, Lenin i Stalin. D'entre els dos, preferim encara el darrer. Segons el nostre gust, si no teméssim de construir una frase banal diríem d'ell que és més occidental. Escriu en línia curta i recta, amb frase concisa, amb paràgrafs clars i ben destriats i amb esperit objectivista. Bell exemple de les qualitats que ornien el talent de l'avui Dictador dels Soviets, creiem trobar-les en el llibre que comentem.

Ell pretén de constituir una genial esquematització del panorama econòmic de la gran Rússia, l'enemà de la guerra civil, una projecció del pomposament dit plan quinquenal, destinat a la restauració de l'economia, basada en les idees i tècniques comunistes: un raport

dels seus resultats fins avui. I una perspectiva destacada de tots aquells altres ideals a realitzar i defectes a corregir, per viabilitzar definitivament l'economia russa damunt d'un tren ja socialitzat del tot.

Mentre un altre no demostrí el contrari, noblement, honradament, hom ve obligat a prestar crèdit amb més o menys vacil·lant assentiment a les dates i estadístiques, en que el successor de Lenin recolza les seves demostracions i els seus raonaments. Creiem, però, que en tractar-se d'una nova estructuració econòmica i social, els resultats reveseixen tanta importància com els procediments per a llur consecució, així com els mitjans per estabilitzar-los. D'igual manera és d'un enorme interès, conèixer llurs efectes dins del factor home, objectiu final de la revolució comunista.

Tothom coneix la tàctica combativa d'ella, la violència com a procediment d'avançada: la dictadura de l'obrer com a norma d'arribada i consolidació de les conquestes per destruir la diversitat de classes socials i imposar el reialme del proletariat. La moral cristiana refusa d'admetre uns tals procediments, per inhumans, atemptatoris a tot dret i encara per imposició d'un dogmatisme, el qual ja com a dogmatisme arbitrat per ment humana, constitueix un absurd. Però d'igual manera ell és condemnat pel propi joc de forces de tot sistema econòmic, per la qual raó ell no ve a demostrar altre sinó el contrari d'allò que pretén demostrar, o sigui que suprimida la burgesia enc que amb

la violència, l'home recobrarà el ritme de la llei natural de la seva activitat productora, aplicant-la amb el mínim de coacció i el màxim de rendiment.

Stalin, en un punt de la crítica del capitalisme, fa l'aserció que aquest és condemnat a mort des del moment que l'avenç de la tècnica i l'acceleració dels mitjans de producció (a fi d'augmentar els cabals dels beneficis) està en proporció inversa del millorament de la classe proletària. Puix aquesta no augmenta (si per cas tot el contrari), la seva capacitat de compra i de consum en proporció al millorament de la tècnica i la productivitat, de la qual raó deriva la superproducció industrial i, per consegüent l'atur forçós. No sabríem dissimular que de tots els arguments del llibre contra el capitalisme aquest és el més impressionant. Però, tot d'una hom, en reflexionar una mica, s'adona de la paradoxa. Si més no, el mateix Stalin en una aserció semblant, fa indirectament la lloança del règim capitalista, com a règim excel·lent de rendiment i producció, basat en el respecte de la llibertat humana i en el refús del sistema gens humà del treball forçat.

Llavors, allò que, si per cas, cal combatre del capitalisme, serà l'egoisme avariós i abussiu dels industrials, qui, en no augmentar la capacitat de compra dels seus obrers proporcionalment al rendiment de producció, és víctima del seu mateix egoisme sota l'embalum formidable dels productes sense mercat. Contra un tal egoisme, Pius XI recentment en la seva Encíclica ha tingut blasmes duríssims, d'una contundència com només pot emprar el qui parla en nom de la

Justícia i la Caritat Eterna. I ha assenyalat els remeis: recompensar l'obrer pròdigament amb generosos salaris, i amb una participació directa en els beneficis, no sols per deure de justícia, sinó encara perquè s'augmenti força llur puixança adquisitiva, i evitar la superproducció, causa única de l'atur forçós.

Per impellir els patrons a actuar d'aquesta manera, existeixen dos criteris: el cristià i el comunista. El primer, aconsellat, prescrit pel Sant Pare, és la reforma dels costums, complementada per aquella prudent i justa coacció per part dels obrers constituïts en sindicats. L'altre és el de la violència i la dictadura del proletariat. Aquest obra més expeditiu, puix que mena directament per les mateixes lleis que regula la violència i la força a la supressió absoluta del patronat burgès. Però llavors hom pot tenir tota confiança en l'imperi de la força perquè els nous patrons siguin justos, generosos i honrats?

Deu anys de Dictadura soviètica potser encara no són prou per aversar els homes a ésser naturalment treballadors i a sentir-se estimulats en el treball col·lectiu només per imperatiu de consciència i el gaudi del deure desinteressadament complet. Però el cas és que precisament aquests dies, la premsa ha reproduït unes manifestacions, còpiades de "Pravda" atribuïdes a Stalin, segons les quals s'ha implantat dins del proletariat rus, el règim de treball a preu fet (fitó d'odi dels socialistes de tot el món), i el restabliment de la diferència de jornals. La qual cosa demostra que àdhuc aquells més ben disposats a concedir un ample marge de con-

No es preocupi:

Els cabells blancs poden dissimular-se ben fàcilment. No ho endevinarà ningú. N'hi ha prou amb unes quantes friccions del nou producte científic, que s'aplica com una loció. És inofensiu; no taca ni irrita. El seu perfum és d'allò més agradable.

BELLTON
CONSERVA SEMPRE JOVE

DE VENDA EN
PERFUMERIES I DROGUERIES

Servei Comercial:

Pere Suñer. - Barcelona

flanxa a la Dictadura soviètica, fins que hagi acabat la seva experiència econòmica-social, de cap manera no poden concebre gaires il·lusions en ella, si per estimular el treball de l'obrer ja han de recórrer a rehabilitar certes formes de retribució del treball propis del règim capitalista.

De totes maneres, això no podria significar sinó aquelles rècules i marrades pròpies de tot exèrcit explorador o d'avançada. Déu ho sap si la dictadura del proletariat rus o qualsevol altra dictadura semblant que a la seva Providència abelleixi de permetre, si més no, per al·lisonament dels homes, reportarà un grau intensíssim de producció igual a les de les més florides democràcies capitalistes, com la dels Estats Units d'Amèrica, posem per cas. Tot allò que avui dins d'aquest retribueix a la burgesia en forma de beneficis fabulosos o bé acumulat en forma productiva, causa ocasional de l'atur forçós, en el règim comunista podrà ésser distribuït en forma de jornals i repartiment de dividends entre el proletariat. Costa molt de creure fins al més illús en la solució proletària, que la repartició hagi d'ésser la mateixa per al tècnic que per el comissari del poble, qui ha vessat en grau heroic totes les energies de la seva intel·ligència i voluntat, i per a l'obrer inqualificat sense ofici.

Però encara així i tot, romandrien les diferències de classe, exigides per la mateixa estructuració interna del treball. Els cinquanta o cent comissariats del poble, no podran mai borrar la recordança dels capitalistes i financers de les democràcies burgeses d'avui. L'exèrcit de tècnics esdevindran en un quadre dels capitans d'indústria del moment present. I al darrera o per sota dels uns i dels altres, la gervació innumera de l'exèrcit proletari qualificat o inqualificat, encara com avui.

Aquesta diversitat de classes dins d'una collectivitat comunista, exigeix les seves lluites per a l'elecció de llocs. Ha de comportar les seves crítiques sobre la llur conducta o gestió: les seves crítiques encara sobre el percentatge de la riquesa a repartir, sobre els fons destinats a la reserva, a l'augment d'utilitatge industrial: sobre les formes a dotar els diversos pressuposts de l'Estat. Creiem que ha abandonat tota serenitat i tot esperit comprensiu aquell qui no vegi apuntar en l'horitzó de tota societat comunista, les ombres o siluetes de les noves diferències de classes semblants, si volem, o dissemblants, de l'actual societat burgesa.

Totes aquestes reflexions i algunes altres encara ens ha suggerit la lectura del llibre de Stalin. De la força només en desitgem aquella part coactiva que comporta en ella tota organització humana, com és ara un sindicat. La resta la confiem més a l'energia avassalladora de l'esperit cristià, que obliga a tothom a estimar el proïsme, com el Pare Nostre qui està en el cel, ens estima a tots, sense diferència de classe ni condició.

Els Interessos Agrícoles

Les fallides bancàries i la nostra pagesia

Quaranta anys de caixes rurals d'estalvis al costat dels sindicats agrícoles, no han aconseguit d'omplir-les de cabals retenint l'estalvi pagès al camp, al servei immediat de la mateixa economia agrària. Puix, en front d'una que altra caixa rural, es destaca el feble èxit de moltíssimes altres qui han hagut de contentar-se del títol a la façana, i contemplar amb paciència neguitosa com els estalvis dels socis anaven a engruixir les arques d'estalvis de les Institucions de l'Estat i les de les agències dels nostres primers bancs.

Es un fet innegable que dins l'ànima de cada home existeix una nativa propensió a la fe mística. Però dins l'ànima camperola, podríem dir que més que la propensió, ja existeix el fenòmen de la fe mateixa. I ella tot d'una es desenvolupa amb tot una munió de creences que tenen tant de primitives per allò que importen d'incontrolades, com de supersticioses, per allò que contenen d'exageracions. Aquell agent de banc de la capital que el dia de mercat, dins els corredors perduts dels cafès populars, o bé en els rotllons dels ravals incita de mil maneres i mitjans l'estalvi del pagès, d'antuvi conquesta sobre d'ell un predicament major que no pas el president de la caixa local que el coneixen de tota la vida, que saben que és un home responsable, que no poden negar, endemés, que viu com un honorable cavaller.

Tanmateix els Bancs més famosos de la Capital, enlluernadors de l'esperit pagès, falleixen o suspenen els pagaments. Causes motivades uns cops, no tan justificables unes altres, són les determinants de conseqüències fatals. Llavors un mal oratge es gira dins els pobles, penetra dins de moltes llars, i produeix arreu angúnies i desconorts. Per a uns significa la perdença dels suors i treballs d'una generació. Per a d'altres, l'esvaïment de la il·lusió de poder dotar amb certa benestança el fill o la filla, que s'ha sacrificat. Per al propietari, totes les privacions per deshipotecar la finca. Per a aquells altres encara, ja al llindar de la senectud, l'esperança joiosa de poder traspassar el comanament de les terres a uns tercers, i ells parar-se a gaudir d'un retir tranquil i decorós.

No obstant, el nostre pagès no s'esmena ni obre l'ull. Recordem, sinó, la fallida del Banc de Barcelona, i els estralls funestos que va causar a la pagesia veïna de la capital. Per això no abriguem cap il·lusió respecte les lliçons que ella pot treure de la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya, fet de molta més transcendència per l'ària d'operacions més vasta que no pas aquells, tant si s'arranja l'afer, segons existeixen esperances fundades, com en el cas desgraciat que no s'arreglés, cosa, per ara, que no és de témer.

Uns tals fets, la desconfiança de la pagesia en les Caixes d'Estalvi locals, així com la fe cega d'ella en els Bancs a malgrat de les dures lliçons de la realitat, haurien de fer meditar a tots sobre el cas psicològic, i moure'ls a cercar-hi una solució. Mentrestant el problema del crèdit agrari, tant a curt com a llarg termini, resta en peu sense resoldre. Quina organització —preguntem nosaltres—, podria donar-se a les Caixes perquè retinguessin per a l'economia agrària els estalvis dels pagesos, i aquests no s'esmunyís fatalment cap a les arques dels Bancs oficials, i el problema del crèdit agrícola trobés en elles mateixes la solució?

Els directors d'aquestes populars institucions de crèdit, si per cas, tenen la paraula.

ANGEL GRAU.

El cacle socialista: Tot anirà bé, vosaltres sereu amos de la terra i jo ho seré del blat.

INSOMNIS

En una d'aquestes vesprades en què hom cerca una mica de fresca, i per tal de distreure l'aburriment, vaig aplicar-me a fullejar un llibre de "Fracmaçoneria". Allò que va començar com una distracció, ben tost esdevingué interessant, en tant de manera que a no ésser l'escolar de les hores que m'impulsà a ficar-me al llit, encara seguiria pensarós en la lectura.

Quin esclat d'insomnis em produí el susdit llibre. Tota la santa nit vaig veure Lògies i coses estranyes per l'estil.

Puix cal reconèixer que la secta "Maçònica" i els seus ritus, contenen tant de ridícula com de funesta.

Afigura't, estimat lector, la cambra o saló on celebren les reunions, l'anomenen pomposament "La Sala de la Bóveda de Acero" quan la majoria de vegades el sostre d'ella és del més ignocent guix-escaiola.

Endemig dels meus somnis va apareixe'm una reunió o *tenida*, segons li diuen ells. Era presidida pel Gregori Maraño, doctor conegut i auster, al qual tots feien acatament com a amo i senyor.

Entre els reunits també veiérem l'intelligentíssim Marcellí Domingo, el general López-Ochoa, la figura venerable de l'Unamuno, el gran financer senyor Prieto i molts d'altres, els noms dels quals no recordo. Duïen tots uns davantalets blancs (mandils) els quals els esqueien molt graciosament. Semblava una reunió de cambreretes de casa bona.

La vetllada resultava molt divertida. Tot seguit vaig donar-me compte del caràcter bulliciós dels senyors de la reunió. El president, donà copets sobre d'una taula, amb un martellet (mallet), amb un compàs nasal... i els altres contestaven en forma *sant boi*... Després, un altre senyor féu un parlament, el qual, segurament, revestiria una màxima transcendència, puix tots els reunits donaven paleses mostres d'aburriment. En acabat, Maraño concedí llibertat de tribuna i llavors es parlà de la necessitat del divorci, de la calor, de l'escola única, dels banys, extrems en la convergència dels quals tots convingueren, i d'altres assumptes no menys trascendents.

En aquest punt vaig desvetllar-me i sincerament fou una llàstima, puix el nostre gran Marcellí començava un discurs subratllant les raons perquè ingressés a les files maçòniques la gran figura d'En Ventura i Gassol. Els assistents es posaren tots drets en sentir el nom del ciutadà poeta i segurament que això va ésser el soroll que em despertà.—JAM.

Cabòries

LOPEZ OCHOA, EX CANDIDAT

Nit parnassiana. El port, les palmeres, la lluna i els fanals. De Capitanía surt una veu cavernosa:

"Soy candidato retirado,
no sé por qué me retiré;
si no me hubiera retirado
quizás sería lo que es El".

El, és el capità Sediles, diputat per Barcelona. I el que canta, En López Ochoa. Cert, si no s'arriba a retirar, avui ens representaria. Per a omplir urnes expeditivament, res hauria anat tan bé com un bon escamot de quintos dirigits per francmaçons.

LA RADIO I EL CONGRES

Els fabricants d'aparells estan entusiasmats. Dos mesos, senyors, dos mesos, els ha cobrat "La Vanguardia" anunciats:

Compre usted una ràdio a plazos
y tendrá
el Congreso en casa.

I ara resulta que "La Vanguardia" s'hi oposa, i els discursos no seran radiats per no perjudicar la premsa, i els compradors de ràdios retornen els aparells. Però el més amargat de tots, Toreski. Era tan dolç allò d'ésser substituït pels diputats, en la difícil comesa de fer riure.

UN CAPELLA TAMBE HO TROBA MALAMENT

No us creieu pas que la clerecia estigui tan esglaiada com fan córrer. Nosaltres sabem d'un capellà, plàcid i optimista, que havia muntat la ràdio a la finestra del menjador. "Serà deliciós—ens deia—Quan senti que En Lluhí diu:

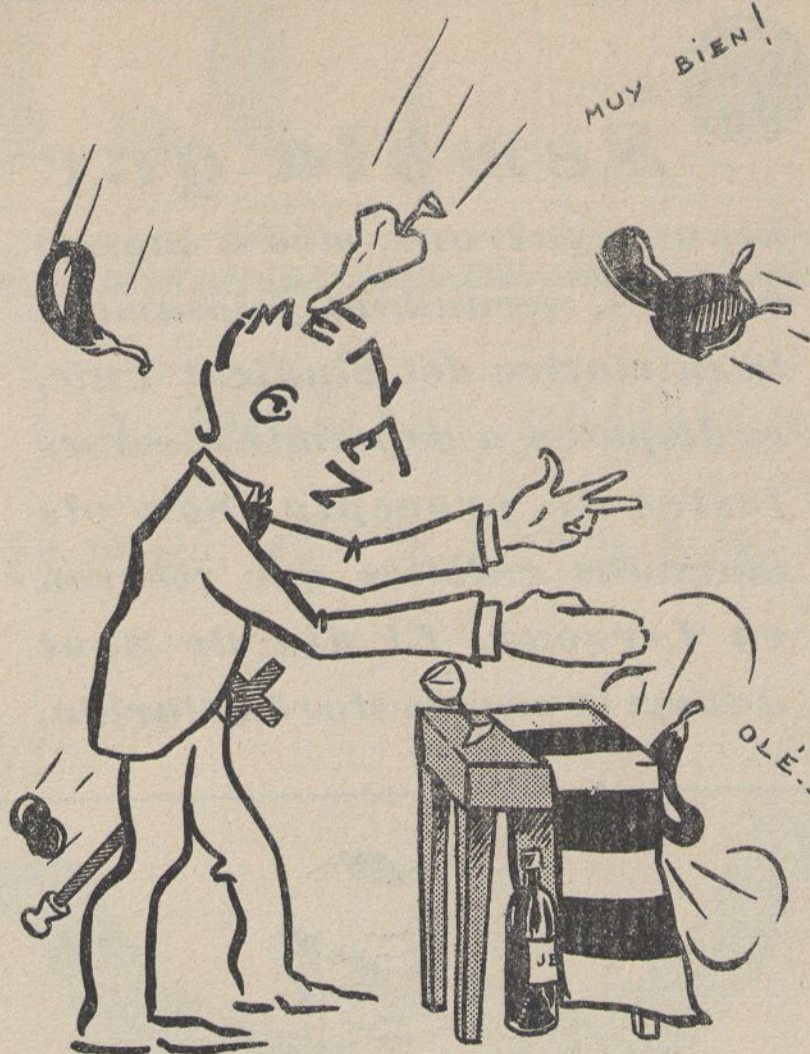
Hay que comernos a los curas,
jo, tot sopant, diré: "Carmeta, porti'm un xic més d'escudella, que vull repetir".

L'ORTEGA I "EL CRISOL"

Una intervenció ineludible i pròxima, serà la d'Ortega i Gasset. L'home ja ho volia engegar el primer dia, però no li ho permeté la Presidència. Es un afer que farà vibrar Espanya. La idea prové d'aquell periodista que, de tan nom com té, pot donar-ne a dues persones. —Félix, Lorenzo—i encara n'hi queda un per a ell—Heliófilo. Es tracta, de proposar al Congrés que, d'ara endavant, la Puerta del Sol sigui anomenada Puerta del Crisol.

ELS COMENTARIS DEL SENYOR REQUESENS

El senyor Requesens i Siches és a Barcelona i comenta la situació política a l'Hotel Colom. No ha

LES SEGONES ELECCIONS

No cal dir que aquest senyor va sortir diputat.

perdut ni un gram del seu aplom. Diu aquelles paraules de doble sentit, que fan tan bonic, que enamoren a Valle Inclán. L'altre vespre, davant del filòsof de Martorell, afirmava:

El divorci, amic Pujols, és una teoria casta.

"Home, tant com això..." respongué l'autor de la "Hipersistoria".

AL COLOM, ENCARA

A la terrassa del Colom, hi ha hagut punyalades. Pobre Doctor Banyeres, ves qui ho havia de dir! Ja sabeu que En Rovira i Virgili hi pren el tè, cada nit. Ara en fa dues, se li acostà un senyor, molt ben vestit, que li portava un article per a la nau, i li digué:

Que és vostè el senyor Rovira i Virgili?

L'historiador empallidí. Creuà, davant del seu esguard, l'ombra del Doctor Banyeres. I cuità a respondre, assenyalant la taula on pren cafè En Martí Esteve: "No sóc jo. Es aquell senyor d'allí".

ELS SENSE FEINA

I ara que enraonem de doctors, no ens sabem estar d'explicar-vos un cas que ens ha contat el Doctor Solé i Pla, aquest gran metge, boníssim home i empedernit humorista, que viu a la mateixa escala

d'En Rabassó Palau, sastre de la semi aristocràcia. Es el cas que va presentar-se a can Rabassó, un obrer, modestament abillat, i encarregà un smoking. Després de l'última prova, el senyor Rabassó cregué convenient formalitzar-se. —"Ja me'l pagarà aviat?", insinuà—No, diu l'obrer, jo no pago.—I doncs? féu l'altre esglaiat—Jo sóc un sense feina i no em sembla decent presentar-me al Ritz en aquesta forma. Sempre conciliador, el bon sastre li donà cinc pessetes i li pregà que llogués l'smoking a casa l'Agustinet.

FLABIOL.

La cançó del Trobador

S'escaigué en data llunyana
que hi havia un trobador,
que al clatell hi duia llana
i feia versos d'amor.

I el seu cant, ves qui ho diria?
es perdia lentament...
Ai trobador, és mal dia
per fer sirgar a la gent!

Cal que feu vostra dreuera
i deixeu-vos d'encenalls:
el poble que us va al darrera,
no està per cebes ni alls.

I dia darrera dia,
feia versos a desdir,
mes amb tanta poesia
mai la panxa arribà a omplir.

Mireu-lo: Faç demacrada
concirós, esgroguet,

mirada trista i lassada
com d'haver perdut la nit.

Tenebrós en la tenebra,
el seu cant no és escoltat:
—Us hi manca un xic de pebre
per arribà a diputat.

I en un moment d'entusiasme,
va esguardar al seu país:
—Cal finir aquest marasme,
per tenir sempre panís!

I escriví amb tinta vermella
ple de noble inspiració,
aquesta gran meravella
de poema en embrió:

«Ai, Castella castellana,
quins fills tens més castellans!
Catalunya catalana,
quins fills tan poc catalans!»

Diu que fou oli en un llum,
genial deposició
i es vegé voltat pel fum
de la noble admiració.

S'enlairà com carbassera;
mireu-lo que estarrufat
llueix la gran cabellera
i l'acta de diputat!

Tot el poble com l'aclama!
Es hora d'anà a Madrid
a castigar amb la flama
inflamable del seu pit,

els xulos i les manoles
que el miraran amb espant
quan toqui les castanyoles
i engegui el seu darrer cant,

que diu que aquesta vegada
va quelcom modificat:
car al cel hi ha pedregada
i l'aire està carregat:

—«Ai, Castella castellana,
quins fills tens més castellans!
Catalunya catalana,
cal que els hi llepis les mans!»

KIKO.

Teatral

Com cada any, amb motiu de la calor, el públic no va a teatre. I són pocs els que treballen, i menys encara els que estrenen quelcom d'interessant.

POLIORAMA.—Es un dels con-correguts. La companyia Bonafé ha perllongat l'estada per dos cops. Indiscutiblement, forma un bon conjunt i tria amb gust les obres.

No obstant, advertim als nostres lectors que no es deixin temptar per la última estrena: "Mari-Bel". Es immoral i carrinclona.

BARCELONA.—El passat dia 10, estrenà la farsa còmica en tres actes "¡Dí qué eres tú!", de Benoquet i Falk, adaptada al castellà per Antoni Paso i Joan Chacón.

Coneixem l'obra original. Per bé que el fons sigui el mateix, no així les situacions escèniques.

Al nostre entendre, l'obra ha guanyat moltíssim amb l'arranjament. Hi ha situacions altament còmiques.

El Sr. Zorrilla, esplèndid.
En conjunt, un èxit.

J. ARAGAY.

La setmana política

Aquesta setmana havia començat de faisó ben intrigant. El viatge sobtat del senyor Sánchez Guerra, voltat de misteri, excitava la imaginació de la gent i feia flairar coses escondides i tenebroses. Tot s'escatí oportunament: en Sánchez Guerra també es deixava convèncer per un grup d'amics i es presentava candidat; feia història de les seves antigues apologies d'En Macià creient potser que així conqueria adeptes. El desengany que ja se li anava dibuixant haurà estat major en veure que a l'hora de l'escrutini sortien triomfants un comandant Jimènez i un capità Sediles, fent costat a l'insigne (!) Franco, votats tots tres pels nostres pintorescos homes d'esquerra. Els enlluerna això de tenir representants uniformats. Al cap i a la fi, és un luxe com un altre. I els primitius no se n'estan de luxes.

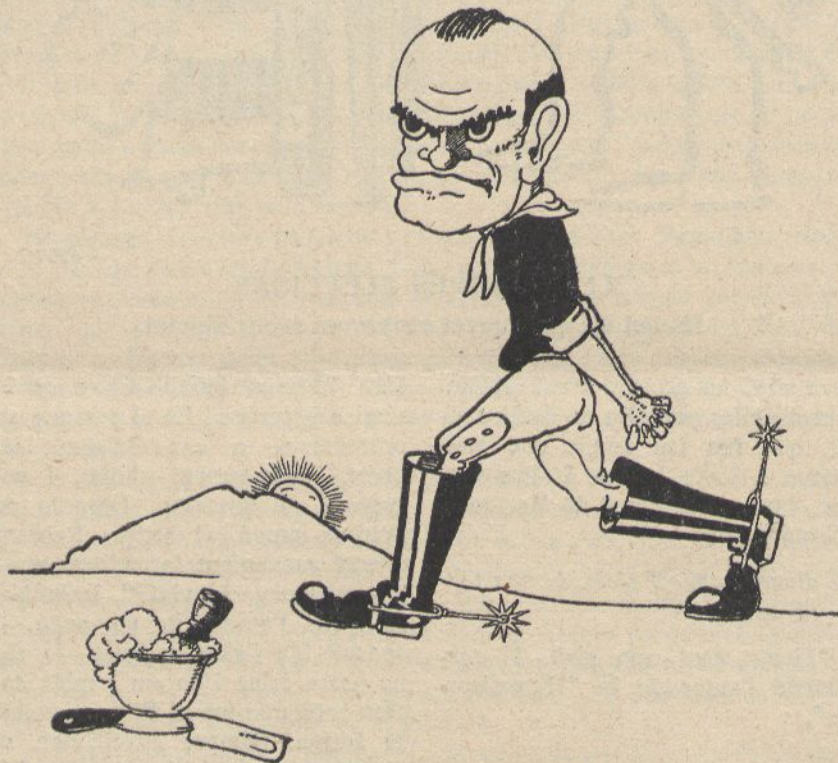
El Congrés Socialista s'ha situat en el primer pla de l'actualitat política. La importància que se li atorgava i l'apassionament en què es desenvolupaven les primeres reunions, radicaven precisament en l'actitud que prendria el partit socialista davant les responsabilitats de Govern. Pel que hom pot veure, no es creuen ja assistits de les forces que esperaven: llurs pretensions han abaixat molt. Tanmateix cal no oblidar que per ara segueixen cohesionats, i que malgrat algunes diferències, els caps han reexit en la tasca difícil d'imposar el llur criteri a la massa anònima que sovint els coacciona. Es molt significativa la frase d'En Besteiro que temia més una dictadura socialista que una dictadura burgesa. I potser el perill d'ella no està tan lluny d'Espanya com molts creuen.

La vaga de Telèfons—ultra el caire social—ofereix tot l'aspecte d'una maniobra contra la preponderància que el socialisme pretén dintre la política espanyola, i també pot constituir un episodi del treball continu que aconsegueix la F. A. I. per formar un estat anarquista—encobert mentre convingui—dintre de l'Estat Espanyol que accentua la seva feblesa.

L'aliança Republicana sembla que finalment és consolidada, i formarà una fracció molt important dintre el Congrés. Poc a poc fins pels suara més aferrissats enemics—que d'això en feien un tòpic de propaganda electoral—, Lerroix és reconegut com a gran estadista. L'inquiet Azaña que s'havia enorgullit dels seus èxits al Ministeri de la Guerra i contaminat d'esperit militar i volia ésser de totes passades capità general dels diputats republicans, s'ha vist rebaijat democràticament de grau, i ha restat general de brigada.

A. PALACÍN.

Sembla que
alguns patrons, més o menys
catòlics, secundant joiosament
la iniciativa del Sindicat Únic,
es disposen a suprimir diverses
festes de precepte. Són els
mateixos catòlics que votaren
en Lerroux. El dia de Sant
Jaume la cosa restarà aclarida.

LA POSTA DELS DICTADORS
Quan les barbes del teu veí vegis pelar...

Ràdio

Lorés Codina i Roig

CROSLEY

Trafalgar, 3.- Barcelona

Carnet de l'estranger

La crisi financiera d'Alemanya. Heus ací les conseqüències d'un monstruós tractat de pau imposat després d'una monstruosa lluita. El tractat de Versalles, que tenia el deute moral d'acabar per sempre més amb les guerres, fou redactat quan encara a les oïdes dels parlamentaris que el discutien, retrunyia el canó que ja havia emmudit als camps de la lluita.

Si bé, en l'escolar dels anys, s'han introduït reformes de relativa importància en el capítol dels deutes de guerra, les reduccions d'aquestos no han solucionat res fonamental. I així és, que Alemanya s'ha vist en el cas paradoxic d'anar pagant els terminis fixats, damunt d'emprèstits concedits per les mateixes nacions creditores, la qual cosa ha vingut augmentant el valor efectiu dels deutes fins el punt que Alemanya deu més del que ella val en el cas d'ésser venuda com a mercaderia.

La moratòria proposada pel president dels EE. UU., senyor Hoover, sense aportar cap solució definitiva, significava un respir per al Govern del Reich, amb bones conseqüències de considerable extensió. Però els obstacles interposats per la mentalitat francesa que no pot sostraure's a la idea d'una Alemanya esclava i desmembrada han entorpit el curs de les negociacions durant les tres setmanes que vénen celebrant-se; i d'ací ha nascut la crisi bancària d'Alemanya determinada per l'emigració de capitals i retirades de comptes corrents que han obligat al Govern del Reich, a prendre serioses mides.

Podrà arribar-se a un arranjament, més o menys fictici: Alemanya, és un país d'una formidable capacitat bursàtil i que pot resistir cops forts. Però de situacions com les actuals en poden néixer dos perills completament oposats, enc que igualment fatals. O bé el triomf d'un super-nacionalisme, perillós per a la pau d'Europa, o bé el triomf del comunisme no menys perillós per a la pau, i més perillós per a les finances.

La lluita entre el feixisme i la Santa Seu, posa la joventut italiana en el dilema de pertànyer o bé a l'Acció Catòlica o bé al partit feixista, degut a la circular publicada per aquest en què prohibeix ésser de l'Acció Catòlica.

Les notícies escampades per la premsa feixista, atribueixen un considerable número de baixes a l'Acció Catòlica, la qual cosa s'ha de prendre amb moltes reserves des del moment que Mussolini pretén de publicar una nota de conciliació, malgrat les seves estridències d'opereta barata.

A conseqüència de l'últim discurs de Stalin, el Consell Suprem Revolucionari, ha demanat l'augment de sou en un sis per cent a l'exèrcit i la marina soviètica.

JOAN RUMENT.

IMP. ALTÉS. — BARCELONA. — 11084

fol. +
OS(46.711 Bar) DIC